

BESTSELER

vydavateľstvo

OTROKYŇA ZUZANA BILAVSKÁ

lásky

MILUJE, KEĎ ROZKOŠ PRICHÁDZA CEZ BOLEŠŤ

OTROKYŇA

ZUZANA BILAVSKÁ

lásky

Zuzana Bilavská

Otrokyňa láska

Copyright © by zuzana Bilavská

Cover design © by Katarína Skalková

Illustration © Shutterstock

Slovak edition © by BESTSELER

BESTSELER

vydavatelstvo

ISBN: 978-80-969968-6-5

Prológ

Rok 1991

„No konečne, kde toľko trčíš?“

Štíhla blondína so zelenými očami netrpezlivo podupkávala pred vchodom svojho domu. „Myslela som, že si na mňa úplne zabudol,“ vytýkala mu so zdvihnutým obočím.

Sadla si k nemu na zadné sedadlo taxíka a spoločne sa odviezli na letisko. Ešte nikdy neletela lietadlom.

„Ďakujem, že ma berieš so sebou. Neviem, čo by som tu naďalej bez teba robila.“

„Som rád, že si to po tom všetkom uvedomuješ.“ Kývol hlavou smerom k nej, no myslel na monokel pod okom, ktorý sa jej hojil už takmer dva týždne.

„Teraz mi už neublíži. Je predsa vo väzení, kam aj patrí, a to iba vďaka tebe,“ vyslovila úprimne a s týmito slovami mu prikryla ruku dlaňou. Trochu sa jej triasla.

„A posedel by si tam ešte dlhšie, keby si nebola zbabelá. To, že som mu nechal jeho špinavý biznis, poslal ho do basy a odlúčil od teba, prospeje mnohým ľuďom. A ty už naňho prestaň myslieť. Nechápem, prečo máš pre neho stále slabosť.“

„Keď odtiaľ vyjde a zistí, že som odišla s tebou, pôjde po nás. Nebude preňho ťažké nájsť si ma.“

Nemo prikývol, ale nebál sa. Kedysi mal toto dievča veľmi rád.

Radšej, ako dnes. To ona si jeho náklonnosť nikdy nezaslúžila. Bolo to už dávno. Dnes jej bez okolkov na otázku, čo by bez neho robila, dokázal odpovedať: „Bola by si stále to problémové dievča, ktoré lieta z jedného maléru do druhého.“

„Nemysli si, že v Bratislave pôjde všetko po starom. Vieš, čo to znamená?“ uisťoval sa odhodlane, lebo sa potreboval presvedčiť, že jeho slová berie vážne. Chcel niečo dosiahnuť a nepotreboval na to žiadny prívěsok. Cítil sa mladý, silný a mal v sebe potenciál, ktorý chcel využiť.

Nič však nešlo tak, ako si predstavoval. Pracoval na stavbách, kde tvrdo drel. Chcel ušetriť čo najviac peňazí a postupne sa vydať svojou vlastnou cestou. Ako sa neskôr ukázalo, bola to stále ona, problémová kamarátka, ktorá ho zatiahla do tmy, a on nazrel do samotného pekla.

„Musím ti niečo povedať,“ postavila sa pred neho v jeden sychravý chladný večer. Zdvihol k nej hlavu. Ten tón hlasu už veľmi dobre poznal. Zaváňal problémom a nemal na to náladu. Bol unavený po ďalšej šichty na stavbe a okrem toho začínal túžiť. Jeho túžby silneli.

Keď si jedného večera natiahol nohy na posteľ, ktorá pod každým jeho pohybom zavrzgala, zavrel veľké modré oči a reálny svet sa dal na ústup. Videl dievča. Pri prvých predstavách, ako ju trápi a spôsobuje jej bolesť, zostal trochu vystrašený. Stalo sa mu to už veľakrát, no nerozumel tomu. Vedel iba to, že dievčatám na trápenie sa hovorí subinky. Neznáme slovo, o ktorom často čítaval v časopisoch. Krátko nato však objavil aj svoju nežnú stránku. Dlhو premýšľal, ako svoje dve tváre spojiť do jednej. Keď už mal svoju hádanku takmer rozlúštenú, prerušila ho kamarátka a vrátila ho späť do reálneho sveta, ktorý nemal až tak veľmi rád.

Postavila sa priamo pred neho, odhalila si kabát a ruky založila

v bok. Pred očami sa mu naskytol pohľad na jej vyčnievajúce brucho. Nemal ani len tušenia... Až doteraz to veľmi dobre skrývala.

„Si nabúchaná?!“ spýtal sa a zreval na ňu zároveň. Nemohol uveriť tomu, čo mu práve vytŕčalo priamo pod nosom.

„No, áno.“

„Ako dlho?“

Rozhodla sa odpovedať mu pravdivo, a tak iba ticho pípla: „Dlho, ešte doma.“

Celé mesiace sa trápila nad tým, ako mu povedať pravdu. Nebolo to ľahké. Pomohol jej predsa už z toľkých problémov. Vysekával ju z dlhov, ktoré si narobila, keď si nevedomky kúpila predraženú trávu. Pomáhal jej nájsť si prácu, keď ešte žili v Moskve. Bolo toho viac, ale až dnes ho skutočne šokovala.

„A nič si mi nepovedala? Ježiš!“ Tresol päst'ou do stola, keď sa konečne postavil na nohy. Toto bol naozaj veľký problém.

„Ja som nevedela, ako ti to mám povedať.“

„Máš iba osemnásť. Na decko nie si pripravená!“

„Ja viem! Ale neviem, čo mám robiť. A... práve... mi praskla plodová voda.“

Obaja spanikárili. On, lebo to nečakal, ona preto, že sa bála pôrodu a zodpovednosti, ktorá s dieťaťom prichádza.

„Musíme ísť do nemocnice!“ Zdvihol sa na odchod a chytil ju za lakeť, aby ho nasledovala.

„Nie! Nemôžem ísť do nemocnice,“ prosila ho. „Nie som poisťená,“ dodala previnilo a sklonila hlavu.

„Neprihlásila si sa na úradoch, ako som ti prikázal?“

Pokrútila hlavou a chytila sa za brucho. Videl, čo sa deje. Dieťa sa pýtalo na svet a on tomu nemohol zabrániť.

„Pod', musíme ísť. Musíme to zvládnuť!“

Kontrakcie boli stále častejšie a ona ľutovala, že sa mu nepri-
znala skôr. Od rána pociťovala bolesti v oblasti panvy, no aj tak
nenašla to správne rozhodnutie. Teraz už naozaj rodila. Zdrapil ju
za ruku a viedol do auta, ktoré zaparkoval na druhej strane cesty.
Dalo sa tam dostať iba podchodom, ku ktorému ju ťahal stále
rýchlejšim krokom. Stále mal však pocit, že idú veľmi pomaly.
Každú chvíľu sa zastavili, aby sa mohla prikrčiť a v podrepe vyč-
kať, kým kontrakcia ustúpi. Chýbalo málo, aby sa dostali k autu,
keď vtom sa oprela o chladný múr a zosypala sa na zem. Začala
rodiť priamo tam a on naozaj panikáril.

„Doriti! Vstávaj!“ Snažil sa ju postaviť na nohy, ťahal ju za
ruky, no márne. Nohy držala od seba a priamo tam, na ulici,
uprostred hlbokej noci, porodila dieťaťko. Tmavým miestom sa
prestali ozývať jej výkriky a nahradil ich plač, ktorý pripomínal
zlý sen. Nočnú moru, v ktorej musel rýchlo konať. Bežal do auta,
vzal deku a zabalil do nej novorodenca. Nerozmýšľal nad tým, čo
robí. Dúfal, že sa ráno zobudí a všetko, čo sa odohralo počas tejto
čiernej hodinky, sa rozplynie do nového dňa.

„Vráť sa domov! Zvládneš to?“ prikázal jej.

Stále bol veľmi vystrašený. Jeho kamarátka práve porodila
dcéru, a on si za celé predošlé mesiace ani nevšimol, že je tehot-
ná. Vždy bola veľmi chudá a do práce chodila každý deň. Priký-
vla na jeho otázku a vstala. Išla veľmi ťažko, telo ju bolelo, bolo
jej zima, no nechcela ho sklamať ešte aj teraz. Musela sa dostať
do bytu, aj keby ju to malo stáť posledné sily.

Medzitým dupol na plyn a namieril si to do najbližšej nemoc-
nice, ktorú poznal. Vyšiel na kopec a zaparkoval v tme, nie však
príliš ďaleko od vchodu. Chvíľu sedel a premýšľal. Bolo jasné,
čo musí urobiť. Pozrel sa na dieťa, ktoré ležalo na sedadle ved-

ľa neho. Dievčatko zabalené v hrubej sivej deke bolo ticho. Na chvíľu sa bál, či vôbec ešte žije. Položil dľaň na drobné teličko. Hruď sa jej zdvihla a pod kožuou pocítil slabý tlkot nevinného srdiečka. Chcelo sa mu plakať. Chcelo sa mu nadávať od zúrivosti a potom medzi slzami mal zase chuť niekoho zabiť. Musel sa premôcť. Zhlboka sa nadýchol, zatlačil slzy a vystúpil z auta. Hlavu zdvihol hore k oblohe a potichu sa pomodlil.

Prosím, Bože, nech to všetko dobre dopadne. Odpusť mi, no nemám na výber.

V tej chvíli bol rád, že dieťa v jeho rukách spalo. Modlil sa stále dokola za to, aby prežila. Modlil sa, aby si nikdy tento deň nepamätal on, ani táto malinká.

Všade naokolo bolo ticho. Zdalo sa, že nemocnica prežíva pokojnú noc bez sirén a zbytočných úrazov. Namieril si to smerom, ktorým tabuľa ukazovala na oddelenie pôrodnice. Chvíľu zaváhal, no nie, nemohol si ju vziať k sebe. Skúsil, či sú dvere odomknuté, že by ju radšej nechal vo vnútri. Uľavilo sa mu. Vošiel dnu a malé dieťa položil na lavicu pod oknom. Bola osvetlená jasným svitom mesiaca. Vzápätí vybehol von a už sa viac za sebou neobzrel.

Keď sa vrátil do garsónky, jeho kamarátka spala. Prebrala sa na buchnutie dverí.

„Kam si ju dal? Čo si s ňou urobil?“

Položil jej vlastnú otázku: „Kto ťa nabúchal? Bol to on?“

„To teraz predsa nie je dôležité.“ Zdráhala sa vysloviť TO meno, aj keď on ho už dávno tušil.

„Chcem to vedieť!“ Jeho hlas znel nepríčetne a v očiach mal zlosť. Dievča sa začínalo báť.

„Stalo sa to ešte doma. No zistila som to až tu. Nevedela som, čo mám robiť. Bála som sa, že ma posadíš na prvé lietadlo a pošleš domov. A ja sa nechcem vrátiť do Ruska!“

„Myslíš iba na seba! Nemáš ani potuchy, čo sa práve udialo! Uvedomuješ si to vôbec? Spáchali sme zločin!“

„Čo si s ňou urobil?“ V hlave sa jej premietali najhoršie scenáre z brutálnych filmov, ktoré videla v miestnom kine.

„Odniesol som ju do nemocnice. Môžem iba dúfať, že ma nikto nevidel, a že nikto nebude pátrať po tom, odkiaľ sa tam vzala.“

„Je v nemocnici?“

„Áno.“

Zdalo sa, že jej odľahlo, hoci na to nemala žiadne právo.

„Ďakujem!“ vydýchla si a z posledných síl sa mu hodila okolo krku. Nedbala na bolesť, bolo jej jedno, že je hladná, smädná a unavená. Stískala svojho kamaráta a chcela, aby to bolo poslednýkrát, čo mu ublížila. Pravdu o otcovi svojho bábätka však nedokázala oddialiť.

Uplynul týždeň. Ani jeden z nich neprehovoril o tom, čo sa stalo. Chodil do práce a po niekoľkých dňoch sa tam vrátila aj jeho spolupáchateľka, príčina všetkých problémov, do ktorých sa dostali.

Dievča si začínalo klásť otázky, plakalo z ľútosti a premáhali ju výčitky svedomia. Tie však sužovali obidvoch. Spytoval sa, čo sa stalo po tom, ako odišiel z miesta činu. Našiel niekto to dievčatko zabalené v jeho deke? Žije ešte? Môže niekto tú deku nejakým spôsobom identifikovať? Zanechal stopy, ktoré môžu políciu, alebo hocikoho iného, priviesť až k nemu? Dost' o tom pochyboval, ale človek nikdy nevie...

Rozhodol sa, že sa do nemocnice vráti. Bude sa tváriť, že ide o bežnú návštevu. Obliekol si svoje najlepšie šaty. Dal si záležať na tom, aby bol krajší než inokedy, a cestou kúpil kvety. Išiel autobusom, pre istotu, keby náhodou niekto spoznal auto, ktoré v tú noc parkovalo pred nemocnicou.

Zhlboka sa nadýchol a vošiel dnu. Boli návštevné hodiny, takže pôsobil celkom nenápadne. Prechádzal sa chodbami, oči mal na stopkách. Bolo veľmi pravdepodobné, že malé novorodeniatko nespozná, no už len to, že sa sem vrátil, mu spôsobovalo príjemný pocit na duši. Akési zadosťučinenie. Nestačilo to, ale vedel, že vtedy v noci sa zachoval správne. Viac urobiť nemohol, a ak aj áno, nevedel čo.

Bábätiak tu nebolo veľa. Prešiel okolo nich. Niektoré boli zabalené v modrých, iné v ružových perinkách. Akosi intuitívne upútal jeho pozornosť muž, ktorý práve bral do náručia tú ružovú s bielou čipkou. Na chvíľu sa zastavil, pretože scéna ho dojala. Sledoval ženu, zrejme jeho manželku a matku bábätka, ako sa k nim skláňa a svojho muža bozká na líce. Rodina. Pocit, na ktorý už dávno zabudol.

„Hľadáte niekoho?“ vytrhla ho z myšlienok zdravotná sestra. Poskočil, ale nestratil rozvahu.

„Hľadal som jednu známú, ktorej sa narodilo dievčatko. Ale tak sa zdá, že som si pomýlil nemocnicu,“ odrecitoval svoju zámienku.

„Teraz tu nemáme veľa novorodencov. Tento týždeň, vlastne celý mesiac, bol celkom pokojný. Akoby sa všetci dali na nejaký protibábätkovský štrajk.“

Musel sa pousmiať. Sestra vedľa neho sa sťažovala na nedostatok detí ako na nejaký nedostupný tovar v samoobsluže.

„Okrem týchto nádherných detičiek si dnes prišli aj po tomto dievčatko. Predstavte si, našli ju na chodbe tejto pôrodnice! Aký škandál! Písali o tom aj v novinách!“ hovorila až príliš dôležito. Tak dôležito, akoby to bola ona, ktorá našla dieťa odložené na lavici v nemocnici.

„Kto sú tí ľudia?“ spýtal sa s predstieraným záujmom. Odpo-

ved' mu však bola jasná.

„Zoberú si ju domov a neskôr si ju osvoja aj po právnej stránke.“

Pocítil, ako mu padol kameň zo srdca. Vydýchol úľavou tak nahlas, že aj zdravotná sestra vedľa neho to musela počuť. Ešte raz sa ospravedlnil so slovami, že ide pohľadať správnu nemocnicu, a vyšiel do chladného popoludnia. Nikomu nikdy nepovedal o tajnej návšteve v nemocnici, ale tváre, ktoré sa šťastím rozplývali nad zachráneným, nevinným životom, si navždy poriadne vryl do svojej pamäti.

1.

POZNANIE

O dvadsaťtri rokov neskôr...

Stála pred svojím neoblomným mužom a snažila sa nabrať nové zásoby dychu, s ktorým už bola takmer v koncoch. Keď sa jej to napokon podarilo, vyšiel z nej príval nových nadávok.

„Si len obyčajný sviniar! Zbabelec, ktorý uteká! Všetkých si nás zradil! Čo tvoje sľuby? Čo tvoje zásady, a vôbec, čo tvoja rodina?“

Stál tam pevne prikovaný k zemi a vstrebával nenávisť, ktorá sršala z jeho zlomenej ženy.

„A čo ona?“ Ukázala smerom, ktorým sa nachádzala izba ich dvanásťročnej dcéry.

Neodpovedal.

„Nenávidím ťa!“ Znovu mu búšila do hrude a pár rán trafila aj do jeho navonok pokojnej tváre. Vtedy v ňom začala kypieť zlosť, hoci si po celý čas vravel, že sa bude ovládať. Alexander Petrovič ju zdrapil za zápästia tak silno, až jej tým spôsobil bolesť, lebo sa pred ním mierne prikrčila a skrivila tvár. Donútil ju pozrieť mu do ľadových očí. Uvidela v nich odraz svojej nešťastnej tváre, keď sa snažil upútať jej pozornosť. Paradoxne si však musela uvedomiť, že ich pohľady nikdy predtým neboli viac prepojené.

„Prestaň a dobre ma počúvaj! Naša dcéra bude šťastnejšia, keď

my dvaja nebudeme spolu, ver mi,“ povedal navonok pokojne, no vo vnútri to v ňom vrelo. Bol si istý svojimi slovami a dnes už nemohol cúvnuť späť. Už niekoľkokrát sa pokúsil o odchod, a vždy mu v tom zabránila. Dnes bude trvať na svojom.

„Ako to vôbec môžeš povedať nahlas?“ Rukou sa opierala o masívne operadlo jedálenskej stoličky. Bola to jej jediná opora, keď sa vymanila z jeho zovretia, a pomohla jej, aby sa vôbec udržala na nohách.

Za oknami začal padať dážď. Bola jar a počasie bolo premenlivé, rovnako ako nálada v tomto veľkom a chladnom byte. Toto obdobie Nataša nemala rada. Keď sa rozhodla odpútať od stoličky, aby mohla nasledovať meter deväťdesiat vysokú postavu svojho manžela, prstami si zašla do čiernych vlasov tak silno, až sa jej natiahla tvár. Pery sa jej od rozrušenia skrivilili a brada sa jej triasla. Ako môže byť taký pokojný? Nedáva na sebe poznať najmenší náznak ľútosti. Je to chodiaca hora ľadu a chladu. Rovnako ako počasie vonku. Rovnako ako krajina, z ktorej pochádza.

„Sme samá hádka, výčitky a nenávisť,“ povedal sucho.

„Necítim nenávisť. Ja ťa milujem. Napriek všetkému ťa stále chcem. Všetko som ti odpustila. Pre nič sa na teba nehnevám,“ volala zúfalo.

„Už dávno nie sme rodina.“

„Ale iba pre tvoje zvrhlé chůtky, pre nič iné,“ vyprskla na neho a dala si záležať, aby pocítil to opovrhnutie v jej obvinení. „Si nechutné prasa, ktoré chodí za kurvami. Myslíš si, že to nevidím? Myslíš si, že o ničom neviem?“

„Nikdy som za štetkami nechodil.“

„Prosím ťa! Váľáš sa v posteli s každou, ktorá je len trochu ochotná,“ hlas jej opäť preskočil o pár tónov nižšie. Bola na kon-

ci svojich síl. Jej milovaný manžel, vplyvný muž, jej rodina, ich krásna dcéra, nekonečné dovolenky a ilúzia šťastia sa mali čoskoro rozplynúť. Vždy vedela o jeho záletoch. Snažila sa v sebe zakrývať bolesť, potláčala hnev. V tichosti mu zas a znova odpúšťala a nahovárala si, že ho stále miluje. A teraz ho strácala.

Vedela o jeho chút'kach, nevšedných potrebách a nie práve bežných sexuálnych praktikách, v ktorých mu nedokázala vyhovieť. Dlhو bola v šoku, keď jej v jeden krásny slnečný deň povedal: „Som dominantný muž.“

Nevedela, čo to znamená. Bol dominantný každým pórom na svojom tele, pracovitý, sebavedomý a dravý. Veci mal rád pod kontrolou a išiel si za svojimi cieľmi. To bolo všetko, čo o jeho dominancii vedela. Keď sa snažil, aby ho pochopila, ona sa mu vzdialila. Tvárila sa, že je všetko v poriadku, no pritom si nevedomovala, že to bol začiatok konca. Domov, ktorý pre nich vytvorila, opúšťal čoraz častejšie. Služobné cesty sa predlžovali a jeho návraty domov sa odďaľovali. Jej hotelový magnát z nej spravil osamelú ženu. Keď neodchádzal za prácou, cestoval so svojou hudobnou kapelou, ktorú s kamarátmi založili ešte pred niekoľkými rokmi. Radosť mohla nájsť len v jedinej osôbke. Bola ňou ich dcéra Baša.

Keď ju prvýkrát použila ako zbraň proti svojmu mužovi, mala desať rokov. Vtedy sa za to nenávidela, ale zdalo sa, že táto taktika zabrala. Zľakol sa a na pár mesiacov bol pokoj. Rovnakou zbraňou oddialila jeho odchod aj druhýkrát. Myslela si, že má vyhnané. Skúsi to teda ešte raz.

„Chod'. Ale svoju dcéru už nikdy neuvidíš.“ Čakala na jeho reakciu. Bola prekvapená, keď aj po dlhom mlčaní iba stál, nohy mierne rozkročené a ruky zložené na hrudi. Krútil hlavou, ale

v modrých očiach sa mu zračila bolesť. Jeho mocná a dominantná povaha ho dnes nútila zostať chladným voči všetkým vyhrážkam. Dnes nepovolí.

„Ako vôbec môžeš hovoriť o láske? Tentoraz ti to nevyjde. Môžeš na mňa použiť všetky svoje vyhrážky, drahá, ale zbytočne to iba zhoršuješ.“

Myklo ňou smerom vzad. Toto bolo nové. Na svoju dcéru bol háklivý. Bol voči nej vždy až príliš ochranársky. Miloval ju celým srdcom, čo v nej občas vyvolávalo návaly žiarlivosti.

Prešiel cez honosne zariadenú jedáleň, v ktorej sa odohrávala celá dráma. V bare si nalial vodku do pravého krištáľu. Všetko v ich byte bolo pravé. Oblečenie, šperky, nábytok, drevo, keramika, obrazy, dekorácie, koberce. Všetko, okrem ich manželstva. Odpil si riadny dúšok a chvíľu ho podržal v ústach. Stál k nej chrbtom a zrak upieral na originál zavesený v pozlátenom ráme na bordovej stene. Presne ako ich životy – aj tie boli uväznené v tejto zlatej luxusnej kľietke. Prítomie v miestnosti a počasie vonku iba zdôrazňovali atmosféru, ktorá vládla v danom okamihu. Už viac nemohol dýchať.

„O dva dni odchádzam pracovne do Barcelony.“

„Zober nás so sebou, možno nám práve zmena prostredia pomôže.“

Mlčky pokrútil hlavou a opäť sa k nej otočil tvárou v tvár. „Keď sa vrátim, ubytujem sa vo svojom apartmáne v hoteli na nábreží,“ oznámil jej.

Už ju neľúbil. Pre všetku bolesť, ktorú si počas ich dlhoročného vzťahu spôsobili, vedel, že ani ona jeho. Milovala ilúziu rozprávkového sveta, do ktorého jej otvoril dvere. Veril, že jeho dlhšia neprítomnosť v tomto pekle, ktorým sa ich rozprávka po-

stupne stávala, im obom pomôže.

„Mám rozrobených niekoľko projektov. Za ten čas si uvedomíš, čo je lepšie nielen pre teba, pre nás, ale hlavne pre našu dcéru. Nebudem sa k tomu už viac vracat'. Chcem, aby si premýšľala s jasnou hlavou, a to môžeš iba vtedy, keď tu nebudem. Len tak prídeš na to, ako dať našej dcére bezbolestné dospievanie. Ona si nezaslúži, aby si ju stále používala proti mne.“

Dopil a pohár odložil na strieborný podnos na bare, tiež pravý. Po dlhom čase zatúžil po cigarete.

„Bastard,“ vyplula naňho jediné slovo opovrhnutia, ktoré jej v tej bolestivej chvíli prišlo na rozum.

„Nenávidíš ma. To je dobre. Môžeš ma neznášať, ak to tak bude pre teba ľahšie.“

„Ľahšie? Nič už nebude ľahšie! Povedz mi: ak by som ti niekedy dovolila, aby si so mnou robil to, čo s nimi, bolo by dnes niečo inak?“

„Nie.“

„A prečo? Mal by si ma predsa tam, kde chceš. Pred sebou, na kolenách, spôsoboval by si mi bolesť a preťahoval by si ma na všetky možné spôsoby!“

„Lebo už len to, ako o tom rozprávaš, nasvedčuje tomu, že by to pre teba bolo iba telesné.“

„A to nestačí?“

„Mne nie. Vieš, aká je vôbec podstata takých vzťahov?“

„Iste. Už si mi to hovoril. Poddanosť, poslušnosť a úcta. A čo tvoja úcta voči nám? Už vtedy, keď si si ma bral, si vedel, aká som. Tak čo, povedz, čo sa odvtedy zmenilo?“

„Miloval som ťa a myslel som si, že bez toho dokážem žiť. Mýlil som sa. Nikdy som ti však nechcel ublížiť.“

„Ale ublížil si mi. Tak čo sa teda stalo, že si neodišiel už vtedy? Prečo si zotrval tak dlho?“

„Zostala si tehotná a naša dcéra mi dávala vždy nové dôvody na to, aby som zostal.“

„Naozaj ti robí radosť, že ma takto trápiš?“

„Nie. Ver mi. Ale teraz je to nutné. Musíš to vidieť. My dvaja patríme od seba. Pre dobro všetkých,“ rozprával bez dychu a krčil pritom čelo, na ktorom sa mu tvorila hlboká vráska, ktorá podtrhovala vážnosť jeho slov.

Zrútila sa na zem a v záchvate plaču sa objímala rukami okolo pekného tela. Nechala svojho muža, aby ju naposledy objal. Vtedy si po prvý raz pripustila myšlienku, že nič netrvá večne.

Na druhom konci mesta Júlia Franková pozerala smutným pohľadom smaragdových očí do svojho počítača. V tom smutnom okamihu, keď túžobne sledovala videá na internete, potrebovala iba jedno. Potrebovala muža, ktorý ju kedysi ovládal, dokonale poznal jej túžby, nečakane vtrhol do jej života a obrátil ho hore nohami. Vyznával jej lásku cez bolesť, ktorú jej dával pocítiť na bledej a bezchybnej pokožke. Ona mu ďakovala za vzrušenie, šťastie a nespočetné množstvo orgazmov, ku ktorým ju priviedol. Všetky patrili iba jemu. Jej Blondiačikovi.

Verejne by sa k ničomu takému nepriznala, ale v hĺbke duše vedela o sebe všetko podstatné. Bola si vedomá toho, že vo svede, kde milujem ťa nikto nevraví, sa láska vyznáva iným spôsobom. Začína sa s povesťou, zapečatuje sa súhlasom, prechádza cez trestanie a bolesť. Napokon sa končí v nekonečnej krajine rozkoše, do ktorej je schopná upadnúť, keď sa naozaj odovzdá.

Blondiačik to s ňou vedel, ale to sa zdalo byť už veľmi dávno. Teraz bol preč...

Bude ešte niekedy vôbec schopná odovzdať sa nejakému mužovi s plnou dôverou? Nájde k sebe pána, ktorý, rovnako ako ju samotnú, nezlomí jej srdce? Nájde muža, ktorý sa dokáže ovládnuť len kvôli nej, pretože v hre je jej zdravie, jej srdce, jej city a jej dôvera? Nájde ešte niekoho, kto jej dovolí schúlitiť sa k svojim nohám po tom, čo pre neho tak veľmi trpela? Nepoznala odpovede na svoje otázky, poznala však odpovede na videá, ktoré práve teraz sledovala. Spútanú bezmocnosť striedala živočíšna rozkoš. Mánia bolesti sa prelínala s nehou a vášňou. Júlia vedela, že je ešte priskoro, no jedným si bola istá. Znovu túžila pripútať sa k mužovi, ktorý by ju nazýval svojou otrokyňou lásky.

Z hlbokého snívania ju prebralo zvonenie mobilného telefónu. Bol to doktor Litavský, ktorý jej volal z nemocnice, kde sa práve liečil jej brat Damián Frank. Bojoval s leukémiou a jeho zdravotný stav sa zhoršil. Júlia žiadnym diagnózam príliš nerozumela. Hoci vždy dávala pozor, čo doktori hovoria, zakaždým mala pocit, že sa stráca na stránkach medicínskej encyklopédie. Vyrozumela len toľko, že jej brat je na tom naozaj zle. Ak sa nestane zázrak, zomrie. Vedela, že ako príbuzná by mohla byť vhodným darcom a zdravotný stav jej brata by sa zlepšil, alebo by sa celkom uzdravil. Neváhala a bez jediného slova sa podrobila všetkým potrebným testom. A čakala...

Po krátkom rozhovore s doktorom Litavským uháňala vo svojom čiernom Mini do nemocnice. Zaparkovala na prvom voľnom parkovacom mieste bez toho, aby sa uistila, či vôbec zamkla. Rýchlym krokom, priam klusom, si to mierila priamo na oddelenie. Rozhliadla sa po prázdnej čakárni a prešla niekoľkými tichými uličkami.